

Apariția, dezvoltarea și declinul farmaciei săsești din Sighișoara de-a lungul secolelor

Cea mai importantă sarcină a vieții umane este de a asigura calitatea vieții, de a menține sănătatea și, prin urmare, istoria omenirii este strâns legată de istoria medicinei, inclusiv de istoria substanțelor medicamentoase. Dezvoltarea medicinei profesionale a ocupat mulți cercetători din epocile mai târzii, iar documentele antice din Asia Mică, Egipt, Grecia și Imperiul Roman au ieșit treptat la lumină, dezvăluind elemente importante a miilor de ani de medicină. De la tăblițele de lut babiloniene și sulurile de papirus egiptean la cărțile scrise în greacă, romană veche și mai târziu în arabă, a fost descoperită o bogăție de informații despre vindecare de aproape 5000 de ani.

Așezările din regiunea noastră au o istorie a fondării și practicării medicinei care datează mai degrabă de sute de ani decât de mii de ani; totuși, istoria medicinei din împrejurimile noastre prezintă interes pentru cei care trăiesc astăzi, acest fapt fiind demonstrat de numărul de vizitatori ai colecției de istorie a farmaciei din cadrul Muzeului de Istorie din Sighișoara. În fiecare an, aproximativ 130.000 de turiști vizitează expoziția din turnul cu ceas al castelului, care conține, printre alte obiecte vechi, o colecție de recipiente pentru substanțe medicamentoase, cu inscripții necunoscute de majoritatea vizitatorilor.

Orașul numit oficial Sighișoara în limba română, Schäßburg în limba germană și Segesvár în limba maghiară, este una dintre cele mai frumoase așezări din Transilvania. A fost fondată de membrii familiilor săsești care au sosit aici în secolele XII și XIII și care s-au bucurat de multe privilegii, au adoptat și introdus tehnici mult mai avansate decât cele ale locuitorilor anteriori, nu numai în arhitectură și în agricultură, ci și în medicină.

Istoricii care au studiat evoluția de mai multe secole a medicinei sășești în Transilvania disting patru perioade. Considerăm că aceste epoci, cu unele completări, sunt valabile și pentru istoria farmaciei din Sighișoara. Aceste epoci sunt următoarele:

1. Perioada așezării sașilor, organizarea, dezvoltarea și extinderea vieții lor, între secolele XII-XV.
2. Transilvania independentă, perioada influenței turcești, în secolele XVI-XVII
3. Perioada de dominație austriacă între 1690-1867 (secolele XVIII-XIX)
4. Perioada de dominație maghiară între 1867-1918
5. Perioada de suveranitate a României de la 1918

1. În această perioadă, la început, noi-sosiții au fost preocupați în principal de problemele legate de stabilire și de instituirea protecției. Nevoiașii erau ajutați în menținerea sănătății de preoți, vraci, lecuitori și descântătoare.

În 1241 tătarii au invadat Sighișoara, provocând mari distrugerii. Pentru a compensa pierderile mari de populație, a fost necesar stabilirea altor grupe etnice provenind din alte țări. De asemenea, a devenit necesar dezvoltarea unui sistem de apărare. În câteva decenii, un zid înalt de patru sau cinci metri, cu creneluri, a fost construit în jurul așezării situate pe dealul castelului, și a avut loc o dezvoltare rapidă în toate domeniile vieții. Până în secolul al XIV-lea, așezarea a câștigat rangul de oraș, iar datorită numeroaselor bresle de artizani a devenit un important centru comercial. Ciuma (moartea neagră), care a făcut ravagii în toată Europa de Vest, nu a provocat atâtea pagube umane în Transilvania, care era pe atunci o țară slab populată.

Au fost construite biserici și, alăturat acestora, mănăstiri care s-au ocupat, printre altele, și de vindecare. Prima mențiune a bisericii, mănăstirii și spitalului „Sfântul Anton”, construiți la ieșirea de sud-vest a Orașului de Jos, datează din 1461. În mănăstirea „Sfântul Anton” a avut loc tratarea unei boli cunoscute sub numele de „focul Sfântului Anton”, care era o cauză comună de deces în întreaga Europă în Evul Mediu. Îmbolnăvirile în masă, aparent de tip epidemic, au fost cauzate în principal de contaminarea cu ergot a făinii de cereale necurățate corespunzător, deci boala a fost cauzată, de fapt, de otrăvire în masă. Simptomele exterioare ale otrăvirii cu ergot și ale bolii cunoscute sub numele de erizipel sunt similare, astfel încât cele două boli erau considerate identice, și au fost „vindecate” cu apa în care fierarul răcise fierul încins, pe baza credinței că „focul este cel mai bun medicament pentru foc”. Pe lângă aceasta, se folosea un decoct de plante (mac, salată verde, rozmarin) pentru compresarea și spălarea rănilor, precum și acoperirea cu făină sau afumarea rănilor.

Julius Misselbacher (1903 – 1963) a creat o machetă a orașului în 1735 la primul etaj al turnului cu ceas în care se află Muzeul de Istorie din Sighișoara. Astăzi, doar această

machetă arată biserica, mănăstirea și spitalul „Sfântul Anton”, care au fost demolați la sfârșitul secolului al XIX-lea, în timpul construcției liniei de cale ferată cu ecartament îngust de la Sighișoara la Agnita.

Julius Misselbacher (1903-1963). Originar dintr-o familie renumită prin activitatea ei comercială în Sighișoara a avut preocupări în domeniul istoriei artei și a istoriei orașului, fiind membru corepondent al **Comitetului național pentru monumente istorice**.

Prima farmacie săsească din Transilvania a fost înființată la Sibiu în 1460, sub numele de „Farmacie Militară” („Militar Apotheke”), iar la scurt timp după aceasta, în 1494, a fost înființată „Farmacia Orașului”.

2. Transilvania independentă, perioada influenței turcești, în secolele XVI-XVII (1541-1690)

În secolul al XVI-lea, începând cu 1541, Transilvania a dobândit o relativă independență, dar a rămas mai slab dezvoltată în comparație cu Europa Occidentală, deoarece a ajuns sub influența imperiului turcesc mai puțin dezvoltat din punct de vedere social. În consecință, sărăcia a crescut, iar dezvoltarea burgheziei a încetinit sau chiar s-a oprit. Obligațiile de plată a impozitelor către Poarta turcească au avut un efect negativ asupra condițiilor sanitare ale vremii: medicii și farmaciștii transilvăneni, în majoritate absolvenți ale instituțiilor în străinătate, erau reticenți în a se stabili în Principatul Transilvaniei, iar pacienții au vizitat specialiștii la domiciliul lor, chiar dacă aceștia locuiau la o mare

distanță. Vindecarea prin corespondență era, de asemenea, foarte răspândită. Lipsa farmaciștilor a dus la apariția în masă a vracilor și a bărbierilor care practicau venesecție, serviciile lor fiind folosite de toate clasele sociale din Transilvania. La Sighișoara, bărbierii au format o breaslă încă din secolul al XVI-lea și aveau un regulament de procedură bine dezvoltat.

Pe lângă Ordinul Sfântului Anton, călugării din ordinul dominican, benedictin și iezuit au fost, de asemenea, implicați în vindecarea bolnavilor și îngrijirea celor nevoiași din Sighișoara, însă după ce populația orașului s-a convertit la luteranism în 1556, majoritatea călugărilor au părăsit orașul. Rolul lor de vindecare și de caritate a fost preluat de laici, iar orașul a fost obligat să asigure spitale și farmacii pentru populație.

În partea de nord-vest a Sighișoarei, tratarea și vindecarea bolnavilor de lepră a avut loc la un spital construit în secolul al XV-lea lângă o biserică inițial romano-catolică, dar ulterior convertită la religia evanghelică-luterană. Zona din jurul bisericii, leprozeria, menționată ca „leprosorium” în secolul al XVI-lea, a funcționat din 1575, timp de aproximativ 200 de ani. Medicii și farmaciștii din era respectivă au încercat diverse metode de tratament pentru a vindeca pacienții complet excluși din societate, cum ar fi veninul de șarpe și de scorpion, înțepăturile de albine sau chiar sângele uman aplicat atât extern, cât și intern.

La Sighișoara, epidemia de lepră a luat sfârșit în ultima treime a secolului al XVII-lea. În matricola de decese al Bisericii Luterane, în 1674 a fost introdusă o mențiune despre un pacient care a murit în leprozerie, dar nu există nicio mențiune similară din anii următori. Amvonul din fața bisericii nu mai era folosit, iar ieșirea care ducea la el a fost zidită.

Războaiele din Transilvania din secolele al XVI-lea și al XVII-lea au decimat și ele numărul sașilor din Sighișoara. Orașul, în care cândva au locuit 1000 de familii, nu mai avea decât 200 la sfârșitul acestei perioade.

Primul farmacist din Sighișoara cu numele cunoscut este menționat ca Petrus Apothecarius într-o sursă din 1595. Cea mai veche diplomă de farmacist scrisă în Transilvania a fost emisă în 1687 de către botanistul-farmacist Dr. Johann Georg Vette (1645-1707), un om de știință din străinătate stabilit la Sibiu, lui Paulus Michael Kaertschen, farmacist care lucra la Sighișoara și care mai târziu a devenit chiriașul Farmaciei „la Coroana”. Potrivit cronicarului Georg Kraus din Sighișoara din secolul al XVII-lea, farmacistul local Andreas Bertramus a trimis medicamente prințului bolnav al Transilvaniei, Mihály Apafi, deci Bertramus trebuie să fi fost unul dintre farmaciștii orașului. O cutie de medicamente, lungă de 20-25 cm, lată de 5-6 cm și înaltă de 9-10 cm, aparținând farmacistului A. Bertramus înainte de 1690, a fost expusă multă vreme în muzeul din Sighișoara. Este posibil ca Bertramus să fi fost un farmacist ambulant, farmacistul unei familii nobile, sau proprietarul unei farmacii din Sighișoara.

3. Perioada de dominație austriacă (1690-1867)

Din 1690, Transilvania a devenit parte a Imperiului Austriac și a rămas sub dominanță austriacă pentru cea mai mare parte a secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea, perioadă în care a început dezvoltarea civilă și modernizarea. Pregătirea medicilor și a farmaciștilor a avut loc la Viena sau la alte universități străine (Germania, Olanda, Anglia), iar mai târziu la Budapesta. În curând au apărut primele precursoare ale farmacopeilor actuale numite „dispensatorium”, dintre care edițiile vieneze au fost utilizate în mod obligatoriu în provinciile Imperiului Habsburgic. Una după alta, s-au deschis farmacii municipale și private în marile orașe din Transilvania, inclusiv în Sighișoara. Inițial, farmaciile au fost denumite după nume de animale cunoscute (șarpe, urs, vultur, leu etc.), iar apoi au apărut nume de farmacii care reflectau conștiința națională („la Coroana”, „la Regele” etc.).

Legea „Generale Normativum in Re Sanitas”, emisă de Maria Tereza în 1770, a reglementat farmacologia, precum și înființarea, controlul și funcționarea farmaciilor. Aceasta nu a prescris sau limitat numărul de noi farmacii, care puteau fi înființate cu permisiunea autorităților locale sau a consiliilor municipale, sau prin intermediul unor licitații publicate de acestea.

În Imperiul Catolic Austriac, Transilvania a rămas un refugiu sigur pentru protestanții persecutați în țările Europei de Vest, și astfel mulți protestanți educați (medici și farmaciști) persecutați în Imperiu s-au stabilit în Transilvania.

La Sighișoara, o farmacie a fost deschisă la fiecare latură a pieței triunghiulare (Marktplatz) din „Orașul de Jos” de sub cetate. Populația săsească, românească și secuiască care locuia la o distanță mai mică sau mai mare de împrejurimile Sighișoarei folosea această piață pentru a-și procura medicamentele și plantele medicinale, iar farmaciștii orașului aveau acces la o gamă largă de materii prime, datorită vânzătorilor ambulanti.

În urmare, vom prezenta un scurt istoric al farmaciilor săsești din Sighișoara, de la începuturile până la lichidarea lor, independent de perioadele menționate.

a. Farmacia „la COROANA” (Apotheke „zur Krone”), înființată înainte de 1700 pe latura de nord a Pieței, a fost a cincea (!) farmacie din Transilvania și prima din Sighișoara, care a funcționat în aceeași clădire, cu câteva întreruperi, până la mijlocul secolului al XX-lea. Clădirea a suferit numeroase modificări de-a lungul secolelor, dar încă mai poartă pe fațadă cupa lui Higia și șarpele, simbolurile farmaciei. Într-o reprezentare rară, șarpele este încolăcit cu capul în jos pe cupă, simbolizând călătoria în necunoscut și vindecarea.

Primul proprietar al farmaciei a fost Jacob Georg Kannenberger până în 1705, urmat de Georg Hetzeldorfer din 1705 până în 1719, apoi de Paul Michael Kaerstchen (Kleschken) până în 1724, Michael Weisskircher până în 1740 și Daniel Weber din 1740 până în 1766. În acest an, farmacia a fost închisă și, din motive necunoscute, nu a funcționat timp de 54 de ani.

În 1820, farmacistul Josef Wagner a redeschis Farmacia „la Coroana”, ca proprietar până în 1846. Noul farmacist fondator, J. Wagner, a fost unul dintre primii farmaciști absolvenți ai unei universități din Europa de Vest, ceea ce de la Viena, în 1818. Mai mulți farmaciști au provenit din această familie în secolul al XIX-lea. Farmacia fost condusă, în continuare, de renumiții farmaciști, tatăl Friedrich Schuster și fiul Friedrich Schuster din 1846 până în 1908, când a trecut în proprietatea familiei Capesius. Din acest an farmacia a fost condusă de Capesius Viktor (1908-1930), Capesius Alvyl (1930-1943). Ultimii proprietari au fost Dr. Viktor Capesius (1943-1947) și soția. În 1949, farmacia a fost naționalizată.

b. În 1720, a doua farmacie, a noua din Transilvania, a fost înființată de către Consiliul orășenesc al Sighișoarei, sub numele de „Farmacia orașului” („Stadtapotheke”), care a fost condusă de către farmacistul Daniel Stürzer până în 1732. În acest an, Stürzer a devenit proprietar al farmaciei. Din 1737, fiul său, tot numit Daniel Stürzer, a preluat farmacia și a condus-o timp de 57 de ani, până în 1794. În același an, renumitul farmacist Johann Misselbacher, proprietarul Farmaciei „la Vulturul”, a cumpărat „Farmacia orașului” și apoi a predat-o fiului său Theophil Misselbacher în 1798, care a continuat să conducă farmacia până în 1844, urmat de fiul său Carl Misselbacher, care a deținut farmacia până în 1856.

Din 1856, „Farmacia Orașului” a continuat să funcționeze sub numele de Apotheke „zum Löwen” (Farmacia „la Leul”) în aceeași clădire (Piața Târgului 45, Marktpatz 45), situată în partea de vest a centrului orașului, până la naționalizare. A fost cumpărată de farmacistul Johann Heinrich Weber în 1875 și transformată în forma ei de astăzi. Pe semnul Farmaciei „la Leul”, a fost pictat farmacistul Weber însuși în forma unui leu. Intrările principale cu ramă din lemn ale clădirii farmaciei prezintă, de asemenea, un leu cu chip uman. Ulterior, leul a fost folosit ca simbol și pe sigiliul farmaciei.

Farmacia „la Leul” a devenit proprietatea lui August Salmen în 1909 și a rămas astfel până în 1949, când a fost naționalizată.

c. Farmacia „la Vulturul” (Apotheke „zum Adler”)

Farmacia „la Vulturul”, deschisă în 1755, a fost a treia farmacie din Sighișoara și a 19-a din Transilvania. Fondatorul farmaciei a fost eminentul farmacist Johann Misselbacher, menționat mai sus, care a condus farmacia timp de 58 de ani, până în 1813. Potrivit unui document din 1731 aflat în arhivele din Sighișoara, J. Misselbacher era „ucenic farmacist” la Farmacia „la Coroana”. La începutul secolului al XIX-lea, Ferenc Nyulas (1758-1808), pe atunci medic-șef al Transilvaniei, a inspectat Farmacia „la Vulturul”, și a constatat că, pe lângă medicamente, aceasta oferea și săpunuri parfumate din plante, picături „Corona” și alte produse de calitate superioară.

Între 1813 și 1846, farmacia „la Vulturul” a fost deținută de Gottfried Henrich, apoi de Friedrich Berwerth (1846-1883) și, mai târziu, de Friedrich Folberth (1883-1899).

Din 1889, farmacia a fost condusă de farmacistul Andreas Wolfgang Lingner care a cumpărat-o în 1899, iar după moartea proprietarului (1930) a rămas în posesia văduvei și fiului său până la naționalizarea sa din 1949.

Când farmacistul Andreas Wolfgang Lingner (1865-1930) a preluat și a renovat farmacia, a donat muzeului materialul „învechit” pentru a asigura păstrarea în siguranță a acestuia, aducând astfel o contribuție semnificativă la colecția muzeului.

La începutul anilor 1900, A. W. Lingner a „atras atenția” publicului la mai multe expoziții industriale cu propriile sale săpunuri de toaletă, dar pe lângă acesta a fost și un pomolog pasionat: în 1902 și-a înregistrat pepiniera la Tribunalul din Dumbrăveni și a primit medalii de stat la expozițiile de fructe. În anii 1910, Lingner i-a ajutat și pe crescătorii de animale prin formularea de furaje („furaj pentru bovine din Sighișoara”, „praf praf pentru mărirea lactației din Sighișoara”, „furaj pentru porci din Sighișoara”), care erau vândute și în magazine mixte.

4. Perioada de dominație maghiară (1867-1918)

În 1867, în timpul monarhiei austro-ungare, Transilvania a fost anexată la Regatul Ungariei. Inițial, timp de aproximativ zece ani, legile austriece care au reglementat funcționarea farmaciilor au rămas în vigoare, iar tranziția nu a provocat dificultăți deosebite pentru farmaciștii transilvăneni.

În 1876, a fost adoptată noua lege maghiară a sănătății, care a devenit obligatorie pentru toate farmaciile din Transilvania, și aceeași lege a declarat farmaciile ca fiind instituții. A fost acceptat faptul că pentru întreținerea unei farmacii era nevoie de cel puțin 5000 de suflete. Pentru înființarea unei farmacii era necesară o cerere de licență detaliată și oficială (teritorială și de populație), care trebuia să fie prezentată medicului-șef, comitetului special pentru sănătate publică și adunării legislative, iar în cele din urmă ministrului de interne pentru decizia finală. Comercianții, de asemenea, au putut solicita înființarea unei noi farmacii. Legea a reglementat și formarea farmaciștilor, iar din 1895 a fost permis și femeilor să se înscrie la universitățile de farmacie! Pe de altă parte, mai multe aspecte ale legii au cauzat probleme pentru proprietarii farmaciilor din Transilvania. Legea din 1876, completată în 1883, a fost în vigoare până în 1918, după care legea română a devenit obligatorie.

5. Perioada de suveranitate a României de la 1918

La 1 decembrie 1918, Transilvania a fost unită cu România, iar în 1919, schimbarea de putere a devenit completă. Noua Înalță Autoritate, Consiliul Dirigent de la Sibiu, a modificat prevederile legilor existente prin Decretul-Lege nr. 21. Au fost create Consiliile de Igienă, care erau, de asemenea, responsabile pentru autorizarea înființării noilor farmacii. La începutul anului 1920, Consiliul Dirigent a fost desființat, iar domeniul sănătății publice din Transilvania a fost transferat guvernului de la București, care a extins Legea Sanitară românească din 1893 la teritoriile anexate. În scurt timp, au fost publicate mai multe legi sanitare și modificările acestora (în 1921, 1923, 1924, 1925, 1926, 1932), care au favorizat corupția, nerespectarea legii și inexactitatea, și au descurajat farmaciștii. Spre marele regret al farmaciștilor sași, noile legi nu au recunoscut valabilitatea diplomelor obținute în străinătate. Farmaciștii cu astfel de diplome au putut susține examene la universitățile din România. În scurt timp, în oraș au apărut noi farmacii, deținute de farmaciști de naționalitate română. În 1921, Mureșan Alexandru, apoi Martin Alexandru și Moga Octavian au înființat farmacii. Comunitatea săsească a început să se dezintegreze.

Al Doilea Război Mondial era iminent! În oraș existau șase farmacii.

În timpul Războiului Mondial, mai mulți farmaciști din Sighișoara au servit în armată și au fost luați prizonieri, indiferent de naționalitatea lor.

După 1945, schimbările care au urmat celui de-al Doilea Război Mondial, în special crearea unui nou cadru socialist care a afectat toate nivelurile vieții cotidiene, au transformat întreaga lume politică, economică și socială a României, inclusiv Transilvania.

În 1947, a fost proclamată Republica Populară Română, în 1948 s-a format Partidul Muncitoresc Român (PMP), care a câștigat alegerile cu o largă majoritate, a fost format Marea Adunare Națională, a fost numit noul guvern, și a fost votată noua Constituție, care prevedea transferul proprietății private în proprietatea statului pe baza principiului fundamental al socialismului, și anume că mijloacele de producție, inclusiv cele din farmaciile și unitățile comerciale, sunt proprietate publică în toate sectoarele economiei.

La 2 aprilie 1949, a intrat în vigoare Decretul-lege nr. 134, care prevedea naționalizarea farmaciilor municipale, a drogheriilor și a depozitelor farmaceutice, împreună cu bunurile imobile, echipamentele de orice fel, mobilierul, mijloacele de transport, medicamentele, echipamentele farmaceutice și materialele medicale. 1615 farmacii, inclusiv fostele farmacii private săsești din Sighișoara, au fost naționalizate. În 1952, farmaciile din mediul rural au fost, de asemenea, naționalizate. În noul sistem, farmaciile naționalizate au primit numerele de ordine 1, 2, 3, și ulterior au fost fuzionate la Sighișoara într-o singură farmacie mare cu numărul de ordine 43. În perioada naționalizării, o cantitate considerabilă de materiale valoroase, recipiente pentru substanțe medicamentoase și mobilier au fost transportate de la Sighișoara la muzeele din Sibiu, Cluj-Napoca și Brașov.

Astfel, după sute de ani de existență, farmaciile private transilvănene, inclusiv cele săsești din Sighișoara, au dispărut de pe scena istoriei. Farmaciștii sași, inclusiv pensionarii, asistenții și angajații farmaciilor, au emigrat din orașul nostru în țările occidentale, urmele existenței lor fiind păstrat doar în clădirile fostelor farmacii, în colecția de farmacie a Muzeului Sighișoarei și în amintirile despre renumiții farmaciști sași născuți la Sighișoara sau care și-au început cariera aici.

Muzeul de Istorie din Sighișoara a fost fondat în 1899 de către Dr. Josef Bacon (1857-1941), cu ajutorul semnificativ al farmacistului A. W. Lingner (1865-1930).

Donația farmacistului Lingner a inclus recipiente pentru substanțe medicamentoase vechi de 100-150 de ani create din lemn, sticlă, porțelan și faianță, alte obiecte, mobilier, cântare, instrumente de laborator și cărți. Majoritatea recipientelor sunt decorate cu un vultur cu două capete, referind la locul lor de origine, Farmacia „la Vulturul”, și odinioară, conform inscripției lor, conțineau medicamente sub formă de pulbere, rășini solide, semințe, substanțe chimice, medicamente de origine minerală și animală și soluții, reflectând compoziția stocului de medicamente europene cunoscute în mod obișnuit în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea.

Farmacisti renumiți din Sighișoara:

Farmacistul Paul Traugott Meissner (1778-1864) s-a născut la Mediaș și s-a format la Sighișoara în farmaciile „la Vulturul” și „la Leul” sub conducerea lui Johann Misselbacher. În timpul studiilor la Viena, și-a dedicat tot timpul studiului chimiei, obținând diploma de farmacist la Universitatea din Budapesta. În 1803, și-a pus în aplicare cunoștințele de chimie ca farmacist la Brașov, unde a pregătit produse chimice pentru diferite farmacii din Transilvania. În 1811, s-a întors definitiv la Viena, unde a devenit profesor adjunct la Institutul Politehnic, iar mai târziu profesor de chimie tehnică. A publicat numeroase cărți, principala sa lucrare fiind publicată în 5 volume între 1819 și 1833, conținând în total peste 2200 de pagini, sub titlul „Handbuch der allgemeine und technische Chemie” („Manual de chimie generală și tehnică”).

Farmacistul Friedrich Martin Berwerth (1850-1918) s-a născut la Sighișoara. În 1874 a devenit asistent universitar, apoi lector universitar, conferențiar și în cele din urmă profesor la Universitatea din Viena în domeniul mineralogiei și petrologiei. A fost membru al Academiei Austriece și fondator al Societății Austriece de Mineralogie.

Friedrich August Salmen (1907-1989) a absolvit ca farmacist la Cluj-Napoca, și a fost numit director al depozitului farmaceutic de la Târnava Mare. A murit în Germania.

Farmacistul Wilhelm Weber (1912-2002), născut la Sighișoara, a absolvit facultatea de farmacie la Cluj-Napoca. Pe lângă activitatea sa de farmacist, s-a ocupat intens și la un nivel științific înalt cu studiul fluturilor. Studiile sale au fost publicate în reviste naționale și străine. A murit în Germania.

Johann Friedrich Roth (1914-1977) a fost, de asemenea, un farmacist-istoric născut la Sighișoara. Și-a obținut diploma la București, a trăit și a lucrat la Sibiu și a publicat peste zece volume care constituie surse valoroase.,

Kurt Salmen a plecat tot de la Sighișoara și a parcurs o carieră profesională remarcabilă în Austria, unde a fost ales președinte al Camerei de Farmacie din Austria și a contribuit la adoptarea unei serii de proiecte de lege.

Dr. Victor Capesius (1907-1985), ultimul proprietar al Farmaciei „la Coroana”, a plecat din Sighișoara în Germania în anii tulburi ai secolului XX și a „lucrat” ca farmacist în Waffen-SS în lagărele de exterminare de la Dachau și Auschwitz între 1944 și 1945.

Sighișoara, iunie 2021, László Veress